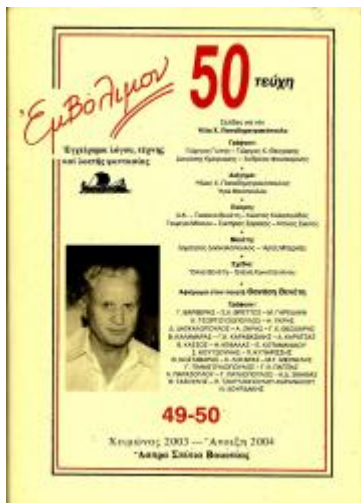

Η κούκλα (περ. Εμβόλιμον τχ. 49-50, Δεκέμβριος 2003)

Η κούκλα (περ. Εμβόλιμον τχ. 49-50, Δεκέμβριος 2003)

Η κούκλα

Τώρα θα έκανε το οκτώ, θα προσπαθούσε μάλιστα να το πει και ανακατεμένα, πέντε οκτώ για παράδειγμα, για να δούμε, ναι, σαράντα και μετά το εννιά και τέλος για σήμερα. Ωραία, η προπαίδεια κόντευε να τελειώσει. Την ταλαιπωρούσε πολύ αυτή η καθημερινή επανάληψη, ιδιαίτερα οι μεγάλοι αριθμοί, όσο μεγάλωναν τα νούμερα τόσο πιο μικρή κι ανίσχυρη ένιωθε μπροστά τους. Όταν ήταν ο καθένας μόνος του δεν είχε πρόβλημα να τον προσθέσει, να τον αφαιρέσει, ακόμη και να τον διαιρέσει, με τον πολλαπλασιασμό όμως κάτι συνέβαινε, κάτι γινόταν στο κεφάλι της. Τα μπέρδευε τόσο, που πολλές φορές επιστράτευε την πρόσθεση ή στα μεγάλα ζόρια, ακόμη και συνδυασμό πρόσθεσης με αφαίρεση, για να τα καταφέρει. Τέλος πάντων, δεν γινόταν να αποφύγει αυτό το καθημερινό μαρτύριο, ούτε το καλοκαίρι, κυρίως τότε, η μητέρα της ήταν αδιάλλακτη σ' αυτό. Αλλά και ο πατέρας της, που γενικά ήταν πιο μπόσικος, ως πιο ασφαλής, (ή πιο αδιάφορος;) και όλο συχνότερα αφηρημένος, και που η παρέμβασή του πάντα κάτι κατάφερνε να γλιτώσει από τις αυστηρές μητρικές νουθεσίες, σ' αυτό το θέμα της προπαίδειας ήταν κι αυτός απόλυτος. Λες και όλη η μαθητεία στο σχολείο συνοψιζόταν στο κεφάλαιο προπαίδεια. Λες και όλη η ζωή ενός ανθρώπου ήταν στημένη σε πολλαπλάσια του ένα, του δύο, του τρία. Στο μυαλό της, οι αριθμοί πολλαπλασιασμένοι φάνταζαν σαν εκατοντάδες εκατομμύρια μυρμήγκια, που πηγαίνον- έρχονταν με μεγάλη ταχύτητα, ασταμάτητα κι εκείνη, λέει, έπρεπε να βρει ακριβώς πόσα είναι χωρίς να τα μετρήσει, έπρεπε απλώς να τα μαντέψει με ένα μαγικό τρόπο.

Της πήρε τελικά περισσότερο απ' ότι φανταζόταν, ποτέ δεν μπορούσε να υπολογίσει σωστά το χρόνο, πόσο μάλλον όταν επρόκειτο για το διάβασμα της καταραμένης της προπαίδειας. Είχε πια σουρωπώσει. Οι φωνές των παιδιών έφταναν αναιμικές ανακατεμένες με το άρωμα του γιασεμιού ως το δωμάτιο. Θα μπορούσε να κατέβει, έστω και τώρα, για να παίξει μαζί τους, αλλά το παιχνίδι θα κοβόταν γρήγορα από το λυγμό στις τσιριχτές, κουρασμένες φωνές των μαμάρδων, Γιαννάαακη, Κωστάαακη. Ο λυγμός αυτός έκανε τα παιδιά να παρατείνουν σαδιστικά το παιχνίδι τους ακόμα κι όταν ήταν κουρασμένα από ώρα, ακόμα κι αν τον περίμεναν σαν το καλύτερο άλλοθι για να γλιτώσουν από ειδών-ειδών μικρές αγγαρείες, όπως από το να τα φυλάξουν, ας πούμε, στο σκοτάδι αν ήταν η σειρά τους και ντρεπόντουσαν να το ομολογήσουν. Παρ' όλα αυτά δεν έφευγαν αμέσως, ήθελαν και δεύτερο λυγμό και τρίτο να αντηχήσει μες' το νυχτωμένο δρόμο, ήθελαν όλη την ενέργεια της μάνας, να την ρουφήξουν με όποιο τρόπο μπορούσαν κάθε φορά. Υπήρχαν όμως και κάποια παιδάκια, λίγα, που έσπευδαν να φύγουν αμέσως, σαν βιαστικά, σαν φοβισμένα, μέσ' στην ενοχή. Ποια ενοχή, για ποιο πράγμα, δεν ήξεραν. Πάντως ήταν ενοχή αυτό που ρόδιζε στα τρυφερά τους μάγουλα όταν γύριζαν από το παιχνίδι, ενοχή κι όχι αναποκ-

οκκίνισμα όπως το ερμήνευαν οι μεγάλοι. Η Άρτεμις δεν σκέφτηκε τότε ακριβώς όλα αυτά, πάντως σημασία έχει ότι κατέληξε, στο, άστο να μένει καλύτερα.

Κοίταξε τριγύρω το δωμάτιο. Θα μπορούσε να παίξει βώλους στο χαλί. Είχε βρει ένα τρόπο να κάνει με το δάχτυλο μικρές λακκούβες στο παχύ πορτοκαλί του πέλος και έριχνε εκεί μέσα τους γυάλινους βώλους της, όμως αμέσως μόλις το σκέφτηκε βαρέθηκε, πού να τραβιέται τώρα στο πάτωμα και, κυρίως, πού να ακούει μετά τις φωνές της μαμάς, που σίγουρα θα τη μάλωνε γιατί είχε κάνει χτες μπάνιο, άλλωστε οι βώλοι θέλουν δύο παίκτες.

Κοίταξε με το πλάι του ματιού τις κούκλες της. Δεν έπαιζε συχνά μαζί τους. Δεν το είχε καταλάβει μέχρι που της το επεσήμανε η φίλη της η Ελενίτσα. Η Ελενίτσα έμενε με τους γονείς της στο πίσω μέρος του διώροφου σπιτιού, κι αυτοί με νοίκι, μόνο που κατέβαιναν σκαλιά για να μουν στο σπίτι, ήταν κάτι σαν υπόγειο αλλά με όλο τον κήπο μπροστά τους. Πάντως η Άρτεμις είχε καταλάβει πως ήταν φτωχότεροι αφού έμεναν σε πιο χαμηλό μέρος απ' ότι αυτή κι έτσι έπρεπε να είναι προσεκτική και ευγενική μαζί τους και κυρίως με την Ελενίτσα, η μαμά της την είχε προειδοποιήσει σχετικά μ' αυτό. Η Ελένη ήταν ένα κατάξανθο κορίτσι ένα χρόνο μικρότερό της, με ήσυχα γαλανά μάτια και στρογγυλό πρόσωπο. Δεν πρέπει να είχε πολλές κούκλες απ' ότι συμπεραίνει η Άρτεμις ή τέλος πάντων όχι τόσο ωραίες, γιατί κάθε φορά που παίζανε έμοιαζε συνεπαρμένη τόσο πολύ από την κούκλα που ξεχνούσε σχεδόν την παρουσία της φίλης της. Η Άρτεμις παραξενευόταν πολύ και δεν προλάβαινε να θυμώσει. Παρατηρούσε τον τρόπο που είχε το μικρό κορίτσι απέναντι στο παιχνίδι. Οι κινήσεις του ήταν απαλές, προσεκτικές έπαιρνε αγκαλιά την κούκλα και της μουρμούριζε τρυφερά, ύστερα έλεγε πως τώρα έπρεπε να της αλλάξουν ρούχα, μετά πως ήταν η ώρα να της χτενίσουν τα μαλλιά. Η Άρτεμις ακολουθούσε και προσπαθούσε να αισθανθεί κι αυτή την ίδια χαρά που έβλεπε να λάμπει στα μάτια της Ελενίτσας. Μόνο μαζί της έπαιζε με τις κούκλες, πάντα εκείνη ήταν που το πρότεινε. Η Άρτεμις συνήθως πρότεινε κυνηγητό, κρυφτό, κλέφτες κι αστυνόμους, και επειδή αντιπαθούσε τους αστυνόμους αλλά δεν της άρεσε να είναι και με τους κλέφτες, έκαναν παραλλαγή, καουμπόηδες και Ινδιάνους, εκεί δεν υπήρχε δίλημμα, ήταν με τους Ινδιάνους. Όμως αυτά τα έπαιζε με τα άλλα παιδιά της γειτονιάς, γιατί η μικρή Ελένη φοβόταν τα πολλά ανοίγματα σε νέες εμπειρίες και γενικώς, έπαιζε εντέλει μόνο κούκλες.

Η Άρτεμις πήρε στα χέρια της την πιο αγαπημένη της κούκλα. Ήταν μια λευκοφορεμένη με κοκκινωπές μπουκλες και πέπλο, μια νύφη. Όταν την είχε πρωτοδεί στη βιτρίνα την ερωτεύτηκε αμέσως. Το φόρεμά της ήταν αφράτο και κολλαριστό. Την σκεφτόταν για μέρες, μέχρι που τελικά ζήτησε από την μητέρα της να της την πάρει. Με την πρώτη ευκαιρία κάποιας γιορτής, η ζαχαρωτή κούκλα βρέθηκε στην αγκαλιά της. Την αγαπούσε πιο πολύ απ' όλες. Καθόταν με τις ώρες και την χάζεψε, της έστρωνε να ρούχα μην τσαλακωθούν, θαύμαζε τα όμορφα χρώματά της, όμως δεν έπαιζε μαζί της. Την είχε περισσότερο σαν φίλη, σαν ισότιμη, ίσως και κάτι παραπάνω, θα 'θελε να είναι κάποτε κι αυτή τόσο όμορφη, της μιλούσε σοβαρά, φανταζόταν διάφορα, όλα από μακριά χωρίς να την πολυαγγίζει. Δεν έγινε ποτέ το μωρό της, όπως είχε ακούσει να λένε άλλα κοριτσάκια της ηλικίας της για τις κούκλες τους, δεν την χτένισε, δεν την τάισε ποτέ. Όχι, δεν γινόταν ούτε και τώρα να παίξει και μάλιστα μόνη της, ίσως η Ελενίτσα να έβρισκε τρόπους, η Άρτεμις όμως δεν ήξερε πως. Την ταχτοποίησε προσεκτικά στο ράφι. Πήρε μια άλλη με καρό ροζ φόρεμα και καστανά μακριά μαλλιά. Της φάνηκε ότι ίσως κάτι κατάφερνε μ' αυτή.

Άρχισε να την χτενίζει, δοκίμασε να της μιλήσει. Της άλλαξε τα ρούχα, της φόρεσε ένα νυχτικό, ύστερα την ξάπλωσε στην αγκαλιά της, όπως είχε δει να κάνει η φίλη της και άρχισε να την ταΐζει τάχα γάλα, πήρε για μπιμπερό το καπάκι από ένα στυλό. Στην αρχή ήταν υπομονετική, της εξηγούσε πως έπρεπε να φάει όλο το φαί της γιατί... γιατί... έπρεπε. Έλα άνοιξε το στοματάκι, έλα, ...έλα λοιπόν,... άνοιξε το στόμα σου, επέμεινε και η φωνή της άρπαξε λίγο στο λοιπόν, έλα άνοιξε το ντε, ...θα το ανοίξεις; ε; θα τ' ανοίξεις; έλα λοιπόν... δεν το ανοίγεις; τώρα θα δεις, φώναξε πιο δυνατά, πέταξε νευριασμένη το λευκό καπάκι του στυλό και πήρε ένα άλλο ασημί, που η άκρη του μπροστά είχε αρχίσει να σκουριάζει κι έμοιαζε σαν αλατοπιπεριέρα, έτσι το φαντάστηκε, έτσι το βάφτισε. Άρχισε να μπηγεί με δύναμη το καπάκι στο κλειστό στόμα της κούκλας, το χτυπούσε κάθε φορά και πιο δυνατά. Είχε ασπρίσει, οι φλέβες του λαιμού είχαν πεταχτεί, φώναζε, ...δεν τ' ανοίγεις ε; να για να μάθεις, πιπέρι πιπέρι... ακούς, πιπέρι, δεν τρως, ε; να για να μάθεις, ούρλιαξε, κι έμοιαζε η ίδια της η ένταση να την τροφοδοτεί, να την μεθάει, με ποιόν μιλούσε; Δεν σε θέλω, τ' ακούς, δεν σε θέλω... Πέταξε το καπάκι κι άρχισε να χτυπά με το χέρι την κούκλα δυνατά παντού, με παροξυσμό, το χέρι της πρήστηκε, ύστερα δεν της αρκούσε ούτε αυτό, την κοπάνηγε πάνω στο ξύλο του κρεβατιού όλο και πιο δυνατά, όλο και πιο γρήγορα, η κορδέλα των μαλλιών της πετάχτηκε πέρα, τα μάτια της έτσουζαν, κύλησαν τα πρώτα δάκρυα, το μικρό της σώμα πηγα-

υνοέρχονταν μανιασμένο, πέταξε την κούκλα μακριά, χτύπησε με πάταγο στην πόρτα, σωριάστηκε στο κρεβάτι κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Πολλά χρόνια μετά, βρίσκεται κουκουλωμένη ως πάνω, σ' ένα άλλο κρεβάτι. Το σώμα της τραντάζεται ολόκληρο απ' την προσπάθεια να κρατηθεί, γιατί να κρατηθεί; τι να κρατήσει;

Μόλις η νοσοκόμα κλείνει την πόρτα κι απομένει μόνη στο δωμάτιο, ξεσπάει σε δυνατούς λυγμούς. Ο λαιμός της φράζει, δεν τους χωράει όλους, πνίγεται.

Είναι η τρίτη της αποβολή.

Η κούκλα (περ. Εμβόλιμον τχ. 49-50, Δεκέμβριος 2003)